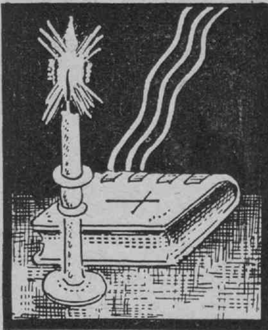


LUO LIPPUJEN!

Luo lippujen!

N:o 16. Vastaava toimittaja: VILJO LIUS 1. 9. 1937



Olkaa hengessä palavia

ROOM. 12: 11.

On kahdenlaista tulta, jotka koskettavat ihmissielua ja tekevät sen palavaksi. Toinen tuli on alhaalta, aina helvetistä saakka syttynyttä. Se turmelee ja hivuttaa ruumiin ja sielun. Moni nuori kulkee sen valtaamana nautinnonhimoisena, juoppoudessa, siveettömyydessä, vihassa ja kateudessa.

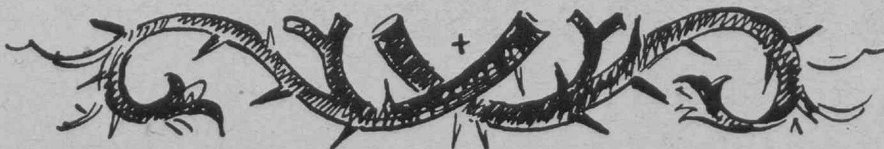
Tätä tulta vastaan on nuorison päättävästi käytävä taistelemaan, sekä omassa elämässään, että koko maassamme. Se on tukahutettava alkuunsa, sillä liian suureen valtaan päässeenä se vyöryy eteenpäin kuin tulimeri, jonka sammuttaminen käy ylivoimaiseksi.

Tulta on vastustettava toisella tulella. Kun metsäpalo on päässyt suureen valtaan sytyttää sammutusväki vastavalkean. Kun nämä kaksi tulta kohtaavat toisensa, syntyy raju yhteenotto, mutta tuhoavan tulen eteneminen pysähtyy.

Alhaisen, saastaisen tulen voi sammuttaa ainoastaan ylhäältä, taivaasta tullut tuli. Sen tulen antaa Kristus, kun hänet otetaan vastaan, ja avataan sydän hänen vaikutuksellensa. Jeesus sanoo: Tulta olen minä tullut heittämään maan päälle. Missä Kristus pääsee sydämeen, siellä tulee henki palavaksi taivaallisissa. Sielun pelastuminen tulee kaikkein kalleimmaksi asiaksi. Mutta ajallinen elämä ja maallinen isänmaa kirkastuvat myös uudessa valossa. Tulee sama mieli kuin oli Jumalan miehillä Mooseksella, Jeremiaalla ja Paavalilla, joiden sydän paloi niin, että olivat valmiita oman onnensa uhraamaan kansansa ja isänmaan tähden.

Suomi tarvitsee Hengessä palavaa nuorisoa. Jumala antakoon meille sellaista!

YRJÖ SIMOJOKI.



NUORISON OIKEUS.

„Nuorison etuoikeus on aina ollut kulkea kärkijoukkona kansallisessa taistelurintamassa.”
J. W. Snellman.



R. Ala-Kulju.

Nuorison oikeudesta on paljon puhuttu viimeisten vuosien kuluessa. Monet viisaat ovat siitä lausuneet sanansa parlamentinkin korkeista puhujapöntöistä. Ja yleisenä sävynä on ollut tuomio. Nykyinen kansallinen nuoriso on kelvotonta. Ennen kaikkea on sen rikos siinä, että se on lähtenyt puhumaan ja toimimaan asioissa, jotka eivät sille kuulu. Mitä nuorisolle kuuluu suomalaisuus ja kansallisuus, mitä puolustustahto ja kansan eheyttäminen. Ne ovat politiikkaa, ja nuoriso on varjeltava politiikalta. Nuoriso pysyköön lastenkamarissa. Läksyjen luku kuuluu nuorille. Tanssi ja muut huvitukset ovat sille sallittuja, mutta se on tarkoin varjeltava „politiikalta”. Asetuksia on annettu, ponsia on laadittu menoarvioon, määrärahojakin vähennetty ja muita yhtä „vapaamielisiä” keinoja on käytetty. Mutta ennen kaikkea on uhrattu satoja sivuja eduskunnan pöytäkirjoja ja vuodatettu vielä enemmän painomustetta sanomalehtien palstoille. Vain joku yksilö tässä tuomitsijain kansanrintamassa on erehtynyt lausumaan, jotta nuoriso kaipaa ihanteita ja se voittaa nuorison, jolla on sille tarjota niitä ihanteita ja tunnuksia, joita se etsii. Lisäten vielä, että keskustalla ei niitä ole tarjottavana, siksi se on nuorison menettänyt.

Erään oikeuden tämä tuomitsijain joukko on valmis nuorisollekin myöntämään, nimittäin oikeuden kaatua maan puolesta. Mutta jos nuoriso pyytää saada jo kouluissa maanpuolustusopetusta, pidetään sitä röyhkeyden ilmauksena, jota vastaan pannaan „järjestelmän” lehdet viikkokausia kirjoittamaan. Nuoriso saa oikeuden kaatua, mutta sille ei myönnetä mitään oikeutta kysyä ovatko ne, joilla valta on, pitäneet huolta siitä, että jokaisella maanpuolustajalla on jotain kättä pitempää marssiessaan rajalle. Nuoriso luottaakoon siihen, että korkeat vartijat tasavallan muureilla pitävät huolta siitä, että kaikki on kunnossa. Sitähän vakuutetaankin sille niinkuin muullekin kansalle. Maan asiat ovat niin loistavassa kunnossa, ettei kenelläkään ole syytä huoleen, julistetaan julistamasta päästyä. Nuorison pitäisi olla tyytyväinen, koskapa hallitus ja koko kansanrintama on erinomaisesti edistänyt suomalaisuudenkin asiaa, eritoten loistavasti vienyt läpi yliopiston suomalaistamisen! Ehkäpä vaatisi järjestelmä tämän kysymyksen hoitamisesta nuorilta ylistyshymnejä samoinkuin siitä jalosta tavasta, jolla se on hoitanut heimolaistemme asiaa niin Moskovassa kuin muissakin korkeissa foorumeissa, m.m. kansainliitossa.

Turha on väittää, että nuorisoa kiihoitetaan, että sen keskuudessa lietsotaan tyytymättömyyttä ja sitä vedetään asioihin, jotka eivät sille kuulu. Yhtä turhaa on yrittää saada sitä pakkokeinoin luopumaan ihanteistaan. Jääkäriliikkeen aikana saapui eräs viisas ja varovainen valtiomies Helsingistä etelä-pohjalaisen huomatun hengenmiehen luo taivuttamaan tätä puhumaan nuorille miehille järkeä Jääkäriliikkeen lopettamiseksi. Hengenmies lausui: „Katso tuota jokea. Kesäisin se virtaa rauhallisena, mutta nyt se ryöppyää keväisessä voimassaan ja ryskyen luo pois jääpeitteensä, hullun työtä olisi laittaa patoja sen tielle. Jääkäriliike on keväinen voima. Minä olen sen puolella. Hyvästi.”

Jääkäriliikkeelle ei myönnetty lainmukaista oikeutta. Mutta sillä oli kansan tulevaisuuden tähden syvä siveellinen oikeutensa. Emme tahdo asettaa kansallista nuorisoliikettä Jääkäriliikkeen rinnalle, mutta sankaritekona se tulee aina antamaan nykyisellekin nuorisolle intoa ja uskallusta työhön ja uhrautumiseen näyttäköönpä miten pimeältä tahansa.

Kansallisen nuorison ihanteet nousevat kansan elämäntahdosta ja tähtäävät tulevaisuuteen. Ne eivät ole päivän poliittisia riitakysymyksiä. Voiko joku väittää, että Suomi on jo kansakuntana valmis ja eheä, jossa on paras kääntää katse vain taaksepäin ja paistatella menneitten sankaritekojen loistossa. Ehkäpä tahdotaan, että me tässäkin suhteessa olisimme skandinaavisia!

Mutta me emme ole. Me olemme tulevaisuuden kansa. Siksi on kansallisella nuorisolla pyhä oikeutensa taistella tämän kansan suuremman tulevaisuuden puolesta. Ja sitä oikeutta siltä ei voida kieltää.

R. A-K.

"LUO LIPPUJEN!"



Luo lippujen on huuto, minkä pitäisi kaikuna kuulua jokaisessa isänmaallisessa kodissa, puolueisiin katsomatta. Syytä ja aihetta tällaiseen hälytyshuutoon meillä pitäisi olla jo riittämiin asti, ellemme kokonaan kulje silmät ummessa kohti omaa turmiotamme.



ANTTI ISOTALO.

Luo lippujen, kuiskailtiin, joskin hyvin varovasti, maailmansodan alkuvuosinakin, jolloin vielä ryssän miekka heilui uhkaavana päämme päällä, joten huudon oli pakostakin vaimennuttava kuiskaukseksi. Ketä sitten olivat nämä kuiskaajat? Olivatko ne kansan valitsemia luottamus- ja puoluemiehiä, ja kuiskailivatko näitä salaisia herätyshuutoja puoluemiehet puoluekarsinoista? Tähän meidän on helppo vastata. Silloin kun pimeimpänä aikana, odotellessa aamuruskon sarastusta, kuuluivat nämä kuiskeet, olivat ne herätyshuudot lähtöisin kokonaan ulkopuolelta puoluekarsinain ja puoluemielen. Näitä sydämistä lähteneitä, isänmaamme pelastuksen kutsuja, lähettivät isänmaallisesti ja kansallisesti valveutuneet yksilöt, joitten lukumäärä oli pieni, mutta kutsuva kuiskaus sitä velvoittavampi.

Teistä nykyhetken nuorista monikin ehkä luulee, että ne kansan valitsemat ja valistuneet puoluemiehet nyt ensimäisenä kuulivat kutsun ja riensivät luo lippujen pelastamaan isänmaatamme siitä pimeyden yöstä, mikä silloin vallitsi. Mutta niinkuin mukanaolleet tiedämme, kaikui tämä herätyshuuto puoluemiehiin nähden kuuroille korville, ellei tehnyt kokonaan päinvastaista vaikutusta. Muistamme, miten näitten puolue-isänmaallisten taholta annettiin ankarat varoitukset ja vieläpä tuomiotkin rikollisesta vehkeilystä ryssää vastaan, mikä useassa tapauksessa laumaihmisiin tehosikin, ja entisestään harvat rivit jäivät entistäänkin harvemmiksi.

Ketä olivat sitten ne, jotka tällainen tuomittu herätyshuuto sai hereille, koska kerran kansan valitut eivät sitä kuulleet? *Se taisteluvalmis joukko löytyi Suomen nuorisosta, joka otti asian omakseen ja kaiken uhallakin riensi luo lippujen, otsa kirkkaana, sydän lämpimänä, koko olemus voimaa, uhmaa ja uhrimieltä uhkuen.* Se nuoriso pani kaikkensa vaakalautaan. Kaikki isänmaalle; oli tunnussana.

Näitten into- ja uhmamielisten nuorukaisten ansiona suurelta osaltaan voidaan pitää maamme vapautumista ja kansamme pelastusta siitä tuhosta, mihin se olisi kommunisti-ryssien mukana sortunut.

Ylläesitetyn johdosta voidaan väittää, että vapaussodassammehan oli mukana koko kansa valkoisen armeijamme riveissä. Mutta harvat ottavat huomioon, että ilman yltiöpäistä kiihkoisänmaallista nuorisoa meillä ei olisi ollut sitä pohjaa ja uskoa ,jolle vapausarmeijamme perustui. Yhtenä voimakkaana tekijänä valkoisen armeijamme syntyyn on myöskin pidettävä kommunistisen huligaaniaineksen ryöstöjä ja murhia, mikä pani omistavan kansanosan omien etuvaistojensa pakottamana liittymään niihin intoilijoihin, joitten ainoana päämääränä oli isänmaan vapauttaminen vieraan mielivallasta.

Kun kuuntelee kauniita juhlapuheita, miten kansamme on ollut isänmaallista ja kansallisesti valveutunutta, täytyy häpeästä painaa päänsä alas, kun ajattelee, miten monasti itsekkäät vaistot ovat olleet tekijöinä isänmaallisuudessamme, ja miten pinnallista se on ollut.

Luo lippujen, kuuluu huuto taaskin ja vielä ainakin „toistaiseksi" julkisena ja kuuluvana. Onko meillä sitten aihetta ja syytä siihen? Vastausta meidän ei tarvitse etsiä yksin moskovalais-juutalaisten ohjeita noudattavan vasemmistomme toiminnasta, *vaan paljon vakavamman varoituksen meille antavat näitten moskovalaisten nuottaan tarttuneet vallanjanoiset puoluekeinottelijat,* jotka muka kutsuvat vielä itseään isänmaallisiksi porvareiksi. Näitten puoluemiesten ja heidän äänitorviensa välityksellä hämätään varsinainen kansakin niin, että eivät huomaa sitä kuilua, mihinkä ollaan sortumassa

Pelkoni kansamme tuhosta esitin hiljakkoin eräälle vanhalle itsenäisyysmiehelle, joka vaaraan nähden oli samaa mieltä, mutta näki kuitenkin jo jonkunlaisen toivonkin pilkahduksen Muistutti vuosia 1914—17, jolloin rivit olivat väläkin harvemmat kun nyt, sekä lisäsi: *ei joukon suuruus, vaan laatu voi tehdä ihmeitä ratkaisevalla hetkellä* Kun vielä näkemyksen perusteella lisään, että vaaran kasvaessa myöskin kodin, perheen ja omai-

Oikea aloite.

Tässä lehdessä on äskettäin kerrottu, että nuori pääkaupunkilainen taideseura „Merjan Kaiku" tulee lähitulevaisuudessa huomattavasti laajentamaan toimintaansa. Siten tulee seura toiminnassaan jakautumaan useampiin harrastuspiireihin, joista jokainen taiteellisia harrastuksia omaava nuori löytää omansa, ollen silti tilaisuudessa osallistumaan muidenkin harrastuspiirien toimintaan.

Yksikään kansallisen taiteen ystävistä ei voi olla ilolla tervehtimättä tätä aloitetta. Kun varsinkin kirjallisuudessa on havaittavissa pyrkimystä entistä omaperäisempään ja itsenäisempään suuntaan ja taiteemme kokonaisuudessaankin tulee visseissä rajoissa hakeutumaan ennenkaikkea *suomalaisen* taidekäsityksen kotoiselle pohjalle, on välttämätöntäkin, että kaikkia vieraista vaikutteista irti pyrkivä nuoria kirjailijoita ja muita taiteilijoita on yhdistämässä ja heidän harrastelujaan tukemassa todella kansallinen ja uuden taidekäsityksen läpitunkema keskuselin. Sillä on oleva oma, eikä suinkaan vähiten tärkeä työsarkansa uuden, tulevaisuuden Suomen luomistyössä.

Näin suppeassa esityksessä ei ole tilaisuutta kajota perusteellisemmin asian periaatteelliseen puoleen. Olisi kuitenkin väärin jättää toteamatta, että meillä on entuudestaan Nuoren Voiman Liitto, joka monissa kaupungeissa toimii melko tehokkaasti nuorten harrastelijain paikalliskerhona. NVL:n jäsenenä olen minä ja varmasti moni muukin kuitenkin kaivannut sellaista kulttuuriliberalistisesta hengestä täysin vapaata ja omiin perinteisiimme pohjautuvaa taideharrastelua, jonka voisi sanoa kasvattavan meille kansallisen taiteen lipunkantajia. Ja kirjallisten harrastelijain johtajaksi en voi hyväksyä kirjailijaa, joka on antautunut kansainvälisen marxilaisuuden siementä kylvämään. Eteenpäin on lähdettävä puhtaan isänmaanrakkauden voimalla, „Pohjatuulen" aikanaan viitoittamaa tietä.

J. T.

---

suuden menetyksen uhka lisääntyy, herää oman olemassaolon vaisto ja yhteiskuntaa säilyttävän kansanosan isänmaallinen ajattelu ja sen mukainen toimintakin alkaa saada enempi kannatusta, kuten —17 vallankumouksen jälkiaikoinakin Mutta että tämä herääminen ei tapahtuisi liian myöhään, että emme joutuisi kokemaan samaa, mitä Espanjan kansa parhaillaan kokee, on meidän huudettava kaikissa tilaisuuksissa: LUO LIPPUJEN! *Tätä lippua on nytkin nuorison kannettava pelottomana korkealla ja puhtaana, mikä on ainut keino pelastuaksemme siitä kurimosta, mikä uhkaa tuhota kansamme ammottavaan saastaiseen kitaansa, josta ei mitään pelastuksen mahdollisuutta löydy.*

Antti Isotalo.

Jäämerinen marssi

(Omistettu Rovaniemen IKL:n nuorisolle.)

Säveltänyt Arvo Laitinen.

**Meille kirjoitti kerran pohjolan jää
karun alkukallion kylkeen,
polki pakkanen, yö ja ulvova sää
joka vaaraan tahtonsa ylpeen:**

**Tämän tuiman ja tuulisen tunturimaan
yli kuunaan vieras ei kulje,
eikä kämmentä könkään milloinkaan
sormet minkään sortajan sulje.**

**Tämän leimuvan taivaan alitse ei
ryömi ruoska, orjuus ja turma.
Lapin hallan ja hangen huulilta vei
hymyn ammoin aavikon surma.**

**Meille kirjoitti käskyn pohjolan jää
karun alkukallion kylkeen:
Oli myrsky tai yö, pidä pystyssä pää
yli aikain astujan ylpeen!**

PAAVO HYNYNEN



Ylös puolesta maas!

**Käsi kalvassa taas
ylös puolesta maas!
Meille vihurit viestinsä sinkoo.
Kuin pauhulla jään
maan nousevan nään,
vala vasaman välkkyvän linkoo:**

**Yhä valleilla on
sisu kuolematon,
ase Jäämeren jäyheän vahdin.
Yhä eellehen näin
idän lonkia päin
pojat marssimme pakkasen mahdin.**

**Vaikka vuonoja lyö
vihan ulvova yö,
liput hulmuvat huomenen koittoon.
Lapin urhojen yle
jään iskemä tie
tulituiskussa ugrien voittoon.**

PAAVO HYNYNEN.

Artur Sirk

In memoriam



Artur Sirk.

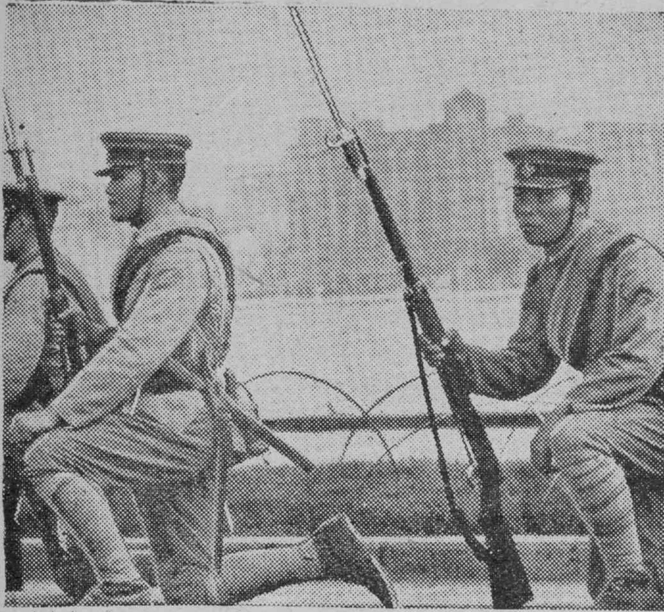
Jokaisen Eestin kansan viime vuosien kohtaloita seuranneen suomalaisen yllätti järkyttävänä Luxenburgista tullut tieto, että Eestin Vapaussoturien suuri johtaja A r t u r S i r k on kuollut elok. 2 p:nä. Kutsuiko Kohtalo hänet maansa vapaussodassa kaatuneiten sankarien luo luonnollisella tavallaan, vai kaatuiko Artur Sirk, tuhansien ihailema Artur Sirk, mies, jolle kymmenet tuhannet ovat uskollisuutta vannoneet, katalan vihollisen käden kautta, se on vielä epäselvää ja jäänee epäselväksi ainiaaksi. Mutta se työ, jonka tämä sankarihahmo on suorittanut kansansa historiassa, tullaan kerran tunnustamaan suureksi ja hänen aatteensa on voittava.

Talonpojan poikana syntyi Artur Sirk Järvamaalla syyskuun 25 p:nä v. 1900. Jo koulun penkiltä tempasi Eestin vapaustaistelu hänet mukaansa ja siitä lähtien on Eestin kansan onni ja tulevaisuus liittynyt elimellisesti Artur Sirkin elämäntehtävään. Tämä nuori ja urhoollinen vapaussoturi, myöhemmin ammatiltaan asianajaja, kehittyi vuosien kuluessa loistavalahjaiseksi puhujaksi. Hänen suuret johtajaominaisuutensa tekivät hänestä Eestin rintamamiesten johtajan silloin, kun nämä näkivät velvollisuudekseen astua uudelleen taistelemaan maansa onnen puolesta. Ja sekin päivä oli jo koittanut, jolloin Artur Sirk ja hänen vapaussotilaittensa voittoa ei mikään näyttänyt voivan estää Mutta vihollinen oli katala, Vapaussotilaitten Liitto lakkautettiin laittomin keinoin ja Artur Sirk joutui virumaan kuukausia pimeässä vankikopissa. Nyt alkoi Artur Sirkin elämässä se traagillinen taival, joka nyt on päättynyt. Hän pakeni vastustajiensa ansasta, tuli Suomeen monien seikkailujen jälkeen. Mutta Artur Sirkin taistelijamieli ei lannistunut. Joka päivä askarruttivat maanpakolaisen mieltä Eestin kansan kohtalot ja vapaussoturien vaiheet. 8 p:nä joulukuuta v, 1935 näytti vihdoin koittavan se päivä, jolloin Eestin vapaussoturit marssisivat monien häväistyksien jälkeen voittoon. Mutta toisin kävi. Vapaussoturien oli vielä kestettävä, taisteltava ja kärsittävä. Artur Sirk joutui poistumaan Suomestakin, joka oli käynyt hänelle jo niin rakkaaksi, ja josta hän oli löytänyt jo monia vereen ja henkeen saakka uskollisia ystäviä ja taistelutovereita. Luxenburgiin päättyi lopulta maanpakolaisena harhailevan kansanjohtajan tie ja siella tavoitti lopulta onneton kohtalo hänet hetkellä, jolloin Eestin vapaussotureille taas näytti olevan mahdollisuuksia jatkaa taisteluaan.

Artur Sirk on siis saanut jakaa taistelutoverinsa, vankilan selliin kuolleen kapteeni Dunkelin kohtalon. Hän on nyt toinen Eestin vapaussoturien marttyyri. Loihtikoon hänen muistonsa innostusta ja voitontahtoa vaikeissa olosuhteissa taistelevien veljeskansamme vapaussoturien mieliin, johdattakoon hänen henkensä vapaussoturien jäljellejääneitä johtajia lannistumattomuuteen, niitä johtajia, jotka vielä viruvat vankikopeissa, mutta jotka kerran astuvat valoon, vapauteen, viemään kansansa lippua eteenpäin, voittoon ja kunniaan Artur Sirkin, Eestin tähänastisista johtajahahmoista suurimman viitoittamaa tietä.

Artur Sirk, Suomen kansallismielinen nuoriso seisoo muistonne edessä hartaana. Me olemme pitäneet Teitä, Te manalle mennyt taistelija, kuin yhtenä omista johtajistamme. Ja me lupaamme taistella myös Eestin kansan onnen ja vapauden puolesta, kuten kerran taistelivat Pohjan Pojat uskoen oikeuden voittoon.

Ulkopoliittinen kuvasivu



Japanilaisia sotilaita.



Kellotapulikin kelpaa Espanjan miliisimiehille turvapaikaksi, vaikka kirkko onkin vihollinen, jota ei kannata sääliä.



Ranskan kommunistisen nuorisoliiton klubihuoneiston seinällä riippui ainakin viime kevättalvena vielä Trotskin kuva. Mutta riippuneeko enää?

LEIRITULILTA

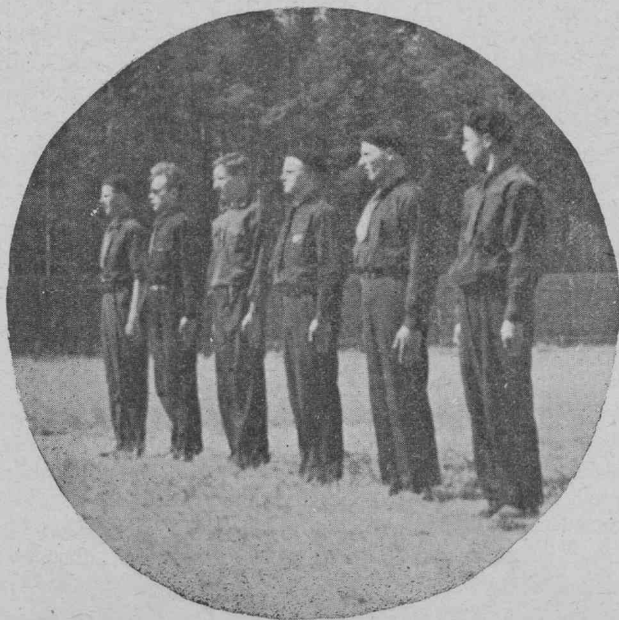
Kuortaneen ja Uudenkaupungin leirien kuvasatoa.



Raivausryhmä odottaa määräyksiä Uudenkaupungin leirillä.



Teltat kohoavat Varsinais-Suomen piirin nuoriso-osastojen johtajaleirillä Uudenkaupungin lähistöllä 5/8.



Kuusi mustapaitaa Kuortaneella.



Kuortaneen poikaleirin päällikkö Erkki Ervamaa ja Pekka Kuusi pesäpallon „kimpussa".

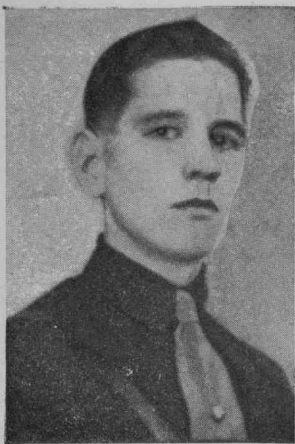


Kuortaneen leirin innostavimpia hetkiä oli retki Lapualle. — Leiri saapui kuorma-autoilla,



mutta osa suoritti matkan pyörillä reippaasti ja nopeasti.

AIKAMME SANKARIT


L. Hyppönen.

Tunnettu totuus on, että jokaisella ikäkaudella ja ajanjaksolla on oma sankarinsa, ihailun kohde, jonka esimerkkiä koetetaan kaikessa seurata. Tytöillä ja pojilla on kummallakin omat sankarinsa, joille he ihailunsa tuhlaavat ja joiden kaltaisiksi he pyrkivät. Nämä sankariolennot nousevat meidän silmiemme eteen mitä moninaisimmasta maaperästä. He saattavat olla työn ja toimen ihmisiä, joiden ympärille sanomalehtien valtava rummutus hetkeksi luo sankarin kadehdittavan sädekehän, — he saattavat olla kirjallisuudesta kohonneita sankarihahmoja, joiden ajatukset ja teot pysyvät kauemmin tienviittaajinamme. „Sano mitä luet, niin minä sanon kuka olet" — on totuus, joka tälläkin hetkellä pitää paikkansa. Kirjallisuuden, olipa se sitten maailmankirjallisuuteen kuuluvaa tai hetken tendenssipitoisia tuotteita, vaikutus varsinkin sankari-ihanteen luomisessa on valtava. Niinpä „intiaani-aikana" meidän rajattoman ihailumme kohteena oli villien metsien kasvattama Haukansilmä, joka urhoollisesti taisteli sekä irokeeseja, että ranskalaista sotajoukkoa vastaan. „Muskettisoturit", „Monte Criston kreivi" ja „Flanderin leijona" kasvatti meissä jokaisessa, paitsi voimakasta isänmaallista mieltä, myöskin ritarillisia ominaisuuksiamme. Juho Vesainen, Tapani Löfving, Antti Kivekäs, Välskärin kertomusten sankarit ynnä monet muut kuuluvat tuon kultaisen ajan suomalaiseen sankari-armeijaan, joidenka urotöistä kertomaan ei kieli koskaan väsynyt. Kaikesta „intiaaniaikana" luetusta ja touhutusta ei ole muuta kuin hyvää sanominen. Silloin sankarimme olivat sankareita, joita sopi seurata.

Mutta vuosien mukana astuivat esille uudet „sankarit" Courts Mahlerin kreivien ja kreivittärien ladellessa huonoja sukkeluuksia ja kohteliaisuuksia „seura-elämän" ummehtuneessa ilmapiirissä. Intiaani-ajan reippaat ja urhoolliset, isänmaan, kodin ja naisen puolesta kaikkensa uhrautumaan valmiina olevat sankarit eivät jaksaneet seurata meitä raittiista, ilmavasta elämästään noihin tyhjyyttä kolisevien „sankareiden" upporikkaasti kalustettuihin asumuksiin. Ja niin jäi seuraavien aikojen „sankariksi" seura-elämän hempeät kukkaset.

Maailmansodan jälkiseurauksena puhkesi esille mitä ihmeellisin kirjallisuus ja musiikki. Tendenssiromaanit, jotka käsittelivät kommunistisessa hengessä sekaisin sekä yhteiskunnallisia, että sukupuolisia asioita, nostivat meidän silmiemme eteen jälleen uudet „sankarityypit". Näitä „sankareita" eivät elävöittäneet kristillisen elämän perustotuudet, ei se hehkuva isänmaanrakkaus, joka edelliset sukupolvet oli taistontielle johdattanut isänmaan ja kansan ollessa vaarassa, eivätkä niitä elävöittäneet muutkaan käsitteet, jotka olivat peräisin „mädästä riistokapitalismin maailmasta". Näiden tendenssiromaanien „sankarit" olivat tavallisesti miehiä, jotka pakosta oli viety armeijan riveihin puolustamaan vihaamaansa isänmaataan ja yhteiskuntaa, hankkien myöhemmin kuuluisuutta lakkojen tiimeenpanijoina y.m. heidän gloriansa saavuttaa huippunsa uuden yhteiskunnan ja maailmanrauhan rakennustyössä. Toisaalta meidän „sankarittareksemme" kohotetaan milteipä liikuttavalla tunteellisuudella asfalttikukka, jonka kalpean elämän päänäytökset lavastetaan tavallisemmin tanssisaleihin.

Tämän ajan halpahintaisempien porvarillisten romaanien sankarina esiintyy tavallisesti miljonääri-johtaja, joka erinäisten vaiheiden jälkeen „huomaa" köyhän ja vaatimattoman konekirjoittajattaren. Työtovereiden kadehtiessa ensin rajattomasti ystävättärensä onnea ja asettaessa esteitä sankarittaren ja „kultavuoren" välille kaikki lopulta päättyy onnellisesti. Tässäkin on romaanilla, niin helppohintainen kuin se onkin sekä hinnaltaan, että sisällöltään, esitettävänään nuorisolle elämänohje: Jos olet tyttö, niin muista, ettei johtaja ole saavuttamattomissa rahoinensa —, jos olet poika, niin pyri kaikin keinoin rahapohatan asemaan. Tie nuorisolle on osoitettu ja lopusta pitää huolen sisä-afrikkalaiseen tahtiin viritetty neekerimusiikki.

Sinä, taistelutoveri, olet varmaankin noussut jo monasti sisimmässäsi kapinaan tätä kirjoitusta vastaan. Tiedät ja tunnet sydämesi asiat ja tunteet niin hyvin, että tahtoisit kieltää minua sanomasta „meidän sankarimme". Minä myönnän Sinun olevan oikeassa. Sinä tunnustat sankareiksesi ainoastaan ne, joiden käsivarsi on isänmaalle pyhitetyssä palveluksessa uupunut. Mutta taistelutoverini, nämä sankarit kuuluvat useimmiten siihen sankari-armeijaan, joka jo on kaiken tehtävänsä tehnyt ja siten seisovat *ikuisuuden* sankareina, tienviittaaja-polvena meille. Me tarvitsemme myöskin *ajallemme* sankareita, sankareita, jotka ohjaavat meitä elämämme yksityisissä askelissa. Tällaisia ajallemme kuuluvia, yksityiseen elämäämme vaikuttavia kirjallisuuden kohottamia sankareita jo äsken luettelin, tosin täysin tietoisena siitä, että ne eivät sittenkään ole *meidän* sankareitamme. *Kansallisen nuorison sankari-ihanteeksi ei kelpaa yksikään kulttuurivapaamielisen tai kommunistisen hengen elähdyttämän tendenssikirjallisuuden luoma sankarityyppi.* Kutka sitten ovat meidän sankari-ihanteitamme? Kenetkä me voimme asettaa esikuvaksemme elämämme yksityisissä askeleissa? Onko se sarkatakkinen nuorukainen vapaussodan vaiherikkailta päiviltä, nuorukainen, joka aina oli valmiina vapaaehtoisia kysyttäessä ja joka lopuksi saatiin kätkeä monien muiden mukana Isänmaan multaan. Vai onko se nuorukainen, joka kaikkensa uhrasi heimoveljiensä vapauspyrintöjen hyväksi, nuorukainen, joka lopuksi sortui Karjalan koviin korpiin? Kyllä, kyllä he ovat meidän sankareitamme, mutta he ovat meidän sankareitamme toisessa, paljon vaativammassa mielessä: he ovat ikuisuuden sankari-armeijaan kuuluvia taistelijoita, joiden sankariteot näyttävät tietä ei ainoastaan meille, vaan myöskin tuleville nuorisopolville. He ovat liian kaukana ajastamme ollakseen meidän yksinomaisina esikuvinamme ja sankari-ihanteinamme aikamme rajuissa myrskyissä. Siksi me näemmekin aikamme sankari-ihanteeksi nousevan nuorukaisen, joka Horst Wesselin tavoin on valmis uhraamaan kaikkensa siinä ankarassa taistelussa, jota käydään tämän kansan sielusta. Suomalaisen

ULKOPOLIITTINEN KATSAUS

XII

Kovasti ovat lehdet olleet pullollaan „knickerbockerilaisia" uutisia Shanghain verisistä taisteluista ja japanilaisten kamalista tappioista. Mutta me, joilla sattumalta on vähän paremmat tiedot kaukoidän tapahtumista, olemme pitäneet pään kylmänä ja säästäneet jännäämisen vasta siksi, kun silläpäin ruvetaan ryssiä hautaamaan.

Ei Shanghaissa vielä tätä kirjoitettaessa todellista sotaa käydä kahden *tasavertaisen* vastustajan välillä. Ei kiinalaisista ole sotamiehiksi eikä juonittelevista „kenraaleista" johtajiksi. Hevosetkin nauravat 3—5000 miestä käsittäville „divisioneilleen".

Kuvitelkaapa, miltä sellainen tappelu näyttäisi, että Englanti ja Saksa olisivat sodassa keskenään, jolloin joitakin saksalaisia risteilijöitä ajelisi Lontoon Thames virralle ja paukuttelisi rantakatuja — niin saatte Shanghain rähäköistä oikean kuvan.

Mutta viisaat japanilaiset tietysti ovat varsin mielissään, että eurooppalaiset patculisanomien „kirjeenvaihtajat" liimaantuvat kiinni väärälle taholle kuin kärpäset kärpäspaperiin ja eivät ole häiritsemässä heidän pääsotanäyttämöllään — pohjoisessa.

Seuratkaapa arvoisat lukijat, niin ystävät kuin vihamiehet, mitä pohjoisessa tapahtuu! Mutta sieltäpäin ovatkin tiedot niukkaa niukemmat (oikein „niukutetut", kuten Suomessa on tapana sanoa) ja tavallisesti niin väärinpäin, ettei hölmö patculi tule hullua hurskaammaksi.

Ryssää tässä lopuksi pehmitetään — uskokaa pois — ja selkäänsä se saa niin, että taitaa kaalinhajukin lähteä. Ei Japanin suinkaan tarvitsisi panna koko teollisuuttaan liikekannalle ja muutenkin — „fascistisoida" huusholliansa — jos Kiinasta yksin olisi kysymys. Mutta tappelu ryssän kanssa on huolella valmistettava ja varalta pidettävä, ettei kateellinen Amerikka tule mukaan ryssän puolelle. Jutkut näes silläkin ovat poliittisesti varsin vaikutusvaltaisia.

Jos teitä, arvoisat lukijat, muuten huvittaa syventyä puoluelehtiemme poliittiseen kannunvalantaan, niin lukekaapa niitä typeriä artikkeleita, joita silläpäin kirjoitettiin, kun Japanin „sotilashallitus" „erosi" ja vaihtui prinssi Konoen johtamaan „parlamentaariseen" hallitukseen. Tämä sitten panikin töpinäksi ja alkoi hulinan löylyttämällä kiinalaisia, ja sähkösanomat kertovat Tokion poliittisissa piireissä vallitsevasta yksimielisyydestä.

Joopa — joo! Sellaista se on Japanin „parlamentarismi" ja siitä me tykkäämme. Me tykkäämme periaatteessa kaikista, jotka ovat valmiit antamaan ryssälle selkään. Siksi me innostumme myös jokaisesta sodasta, jota muut käyvät, ja jossa paljon ryssiä tapetaan, mutta luonnollisestikaan emme näitä salaisimpia ajatuksiamme pane lehteen — muuta kuin pakinan muodossa silloin, kun „tiplomaattinen" järkemme on yhtä sekaisin kuin exellenssin oikealla kädellä herra „Strandstenillä".

Tätä parhaillaan kirjoittaessamme upottelee „tuntematon" vedenalainen ryssien vehkeitä kuljettelevia laivoja Dardanellien suulla ja toivomme vain lisää sitä lajia. Kohta voi tulla sekin aika, jolloin me entisen pojan tapaan voimme riemuissamme puhua iivanalle ryssääkin. Sanoihan se junkkari aikoinaan, että „â japonski — pum, pum, pum! â ruski — puli — puli — puli"!

Joten päätämme kohteliaana miehenä tämän katsauksen riitakaverimme omalla kielellä.

Paavo S.

P. s. Espanjassa kehittyvät asiat, kuten olemme ennustaneet. Kansainliiton raato haisee jo Mussolininkin mielestä aika pahalle — ja olisi kiireesti haudattava. Kukas käski saastuttaa sitä kaukaasialaiselle rutolla!

Englanti raapii päätänsä ja hebrealaisniminen Eden (=paratiisi) on huonossa kurssissa — ei ainoastaan täällä aktivistipiireissä — vaan kuten pienet linnut vlsertävät, itse Englannissa. — Lueppa, Svento, vaihteeksi Daily Mailia!

---

nuorison keskuudesta ei tosin ole vastustajien sala-ampujat kaataneet yhtään taistelijaa, mutta kuka sanoo, että sankareita ovat ainoastaan ne, jotka kaatuvat vihollisen aseesta. Eivätkö sankareita ole myöskin ne, jotka kestävät sen vihollisen iskuja, jonka tarkoituksena oli tappaa meidän rinnoistamme kansamme suurelle tulevaisuudelle sykkinyt mieli? Eivätkö sankareita ole nekin, jotka eivät koskaan valita taistelun raskautta, eivät koskaan kiellä apuaan sitä pyydettäessä ja jotka aina johdattavat tovereitaan rakentavaan työhön suuren asiamme yhteiseksi hyväksi? Muodostukoonkin kansallisen nuorison sankari-ihanteeksi tällainen taistelija, *taistelija, jonka kaikkeen ajatteluun ja toimintaan painavat leimansa sekä vapaus- ja heimosotien nuorison ylevät päämäärät, että se jumalalliseen korkeuteen osoittava tunnus, jonka ympärille nuoriso on Isänmaallisessa Kanssanliikkeessä kerääntynyt: Suur-Suomeen uuden uskonnollisen ja kansallisen herätyksen kautta. Silloin, taistelutoverit, silloin sankarimme ovat jälleen sankareita, joita sopii seurata!*

Lasse Hyppönen.



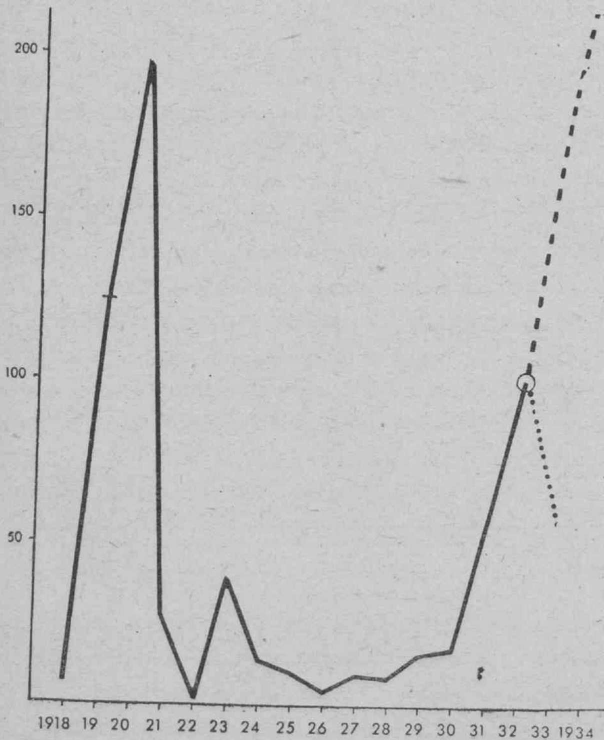
KOMMUNISMIN

verityöt Saksassa ennen Hitleriä.

"Työväenpuolueen" suursaavutus:

Vuonna 1931 marxilaisten murhaamista kansallissosialisteista oli 90 pros. työmiehiä!

Sanomalehdistö on Suomen kansaan juurruttanut äärettömän vihan Saksan nykyisiä oloja kohtaan. Sanomalehdet, ei ainoastaan marxilaiset, vaan myös porvarilliset, syöttävät päivästä päivään kansalle kauhujuttuja siellä vallitsevasta pakosta, keskitysleireistä, juutalaisvainoista ja työväestön sorronalaisesta asemasta ja kansamme ottaa täydestä nämä juutalaisten omistamien tietotoimistojen koko- ja puolivalheet ja määrittelee niitten mukaan kantansa.



Marxilaisten Saksassa vuosittain suorittamien murhien lukumäärää kuvaava murtoviiva.

——— ennen kansallista vallankumousta.
...... kansallisen vallankumousten jälkeen.
- - - - - millaiseksi marxilaisten murharavio olisi kehittynyt *ilman* kansallista vallankumousta.

Tämä kirjoitus tulee tuntumaan monesta hyväuskoisesta suomalaisesta ehkä „kauhealta lukea", ehkä joku sanoo, että se on liioiteltu, ja kuitenkin on tämä lyhyt artikkeli vain laiha läpileikkaus Weimarin Saksassa vallinneesta kommunistiterrorista ja vain surkuteltavan väritön kuvaus tuon kansan häpeän, alennuksen ja kärsimyksen vuosista.

Maailmansodan loppuaikoina alkoi lyödyn Saksan suurkaupunkien kaduilla kommunistinen kiihoitus levitä valtavalla voimalla. Raiteiltaan syöksyneet hamppari, rintamakarkurit, varkaat ja kaikki alamaailman kuona löysivät paikkansa punarintaman riveissä. Kiväärit ja käsikranaatit paukkuivat ja poliittiset murhat olivat maailmansodan jälkeisessä Saksassa jokapäiväisiä ilmiöitä.

Varsinkin vuosina 1918—1923 järjestivät kommunistit tuhansia tihutöitä ympäri maata. Puolue oli ottanut raa'an terrorin aseekseen. Surkeinta on murhatilasto, kuten graafillisesta taulukosta ilmenee, vuonna 1920, jolloin murhattujen luku nousi yli 200. Haavoittuneina oli luonnollisesti tuhansia. Punaisten joukkojen raivo kohdistui pääasiassa *poliiseihin ja armeijan upseereihin*, mutta yksityinen kansalainenkaan ei voinut nukkua yötänsä rauhassa. *Ajanjaksona 1918—23 marxilaisten murhaamien henkilöitten luku ylitti 400, ja kuitenkin on tähän laskettu vain ne tapaukset, jolloin on selvästi voitu todistaa, että teko on kommunistien aikaansaama.*

Vuoden 1923 paikkeilla muutti kommunistinen puolue taktiikkaansa. Ei enää joukkomurhia, ei enää suurattentaatteja, vaan lukemattomien salamurhien, yksityisten, pimeillä kaduilla suoritettujen päällekarkaamisten ja pienempien mellakoitten avulla luotiin kansaan alituinen epävarmuuden tunne. Lisäksi olivat lähivuodet Saksan historiassa *„kulttuuribolshevismin"* aikaa, jolloin terrorin ohella juutalaisten johtama demoralisoiva



Satoja kertoja Hitlerin taisteluvuosina joutuivat SA-miehet seisomaan marxilaisten murhaaman toverinsa paarien äärellä.

taide valoi turruttavaa myrkkyään Saksan porvaristoon.

Vuosikymmenen puolivälissä astuivat Hitlerin johtamat ruskeapaidat sekä Stahlhelm-järjestö Saksan kaduille taistelemaan kommunisteja vastaan. Punarintaman huomio ei enää ollut suunnattu niinkään paljon valtiota, joskin heikkoa järjestystä ylläpitävään *poliisilaitokseen*, vaan nousevaan *kansalliseen liikkeeseen*. Vuonna 1924 oli kaikista kommunistien murhaamista henkilöistä ¼ *kansallissosialisteja*. Vuonna 1927 oli murhatuista jo $^2/_3$ *natseja* ja vuonna 1930, jolloin kanssallissosialismin nuori sankari *Horst Wessel* murhattiin, suuntautui kuolettavista tikarinpistoista jo *90 % Hitlerin miehiin!*

Seuraamalla murhakäyrän kulkua huomaa, että vuonna 1930 alkaa tilasto taas saada kauheita muotoja. Punarintaman johto tajuaa, että Hitlerin voittoa ei voida enää estää ja antaa taas joukoilleen määräyksen hillittömään terroriin. Murhatekojen määrä on nousemassa yhtä voimakkaasti kuin vuonna 1918 ja pian olisi terrori saavuttanut samat mitat kuin silloinkin, ellei kansallinen vallankumous olisi sitä lopettanut.

Sensijaan ei n.s. „laillisuuspiireissä" lainkaan oteta



Ylläoleva kommunistien uhkaus („Jokaista ammuttua työläistä kohden kaatuu kaksi poliisiupseeria") ilmestyi kerran erään Berlinin poliisiaseman lähettyville. Uhkaus pantiin täytäntöön, ja 9. 8. 31 murhattiin poliisiupseerit Anlauf ja Lenk.

huomioon sitä, että juuri Hitler ja hänen järjestelmänsä on palauttanut Saksaan järjestyksen. Ei oteta huomioon sitä tilaa, missä tuo onneton kansa ennen hänen nousuaan eli.

Joku suomalaisista työmiehistä voi hyväksyä kaiken tämän ja sanoa, että se oli „Saksan työväestön taistelua porvaristoa vastaan, jolloin kaikki keinot olivat luvallisia."

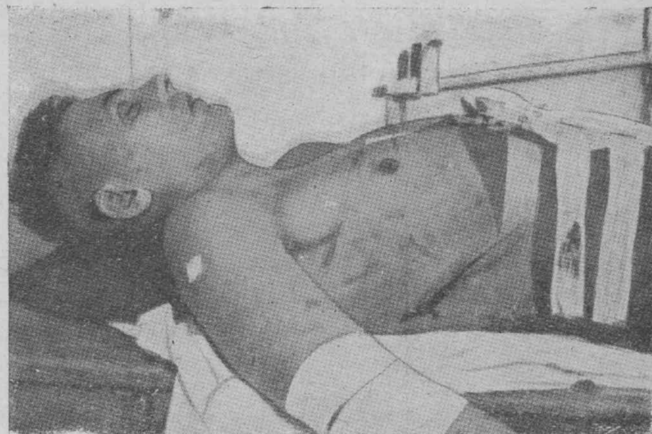
Mutta oliko asia näin? Hitlerin liike oli nimenomaan *työväenliike*, sen nimenä oli Saksan Kansallissosialistinen *Työväenpuolue*. Ja kohdistuvatko marxilaisten terroriteot porvareihin? Useimmissa tapauksissa eivät.

Noin $^3/_4$ marxilaisten murhaamista oli työläisiä! 1927 marxilaisten murhaamista kansallissosialisteista oli 70 % työläisiä ja vuonna 1931 80 %!

Kenen puolesta sitten ja ketä vastaan?

Selvitys: *Yksikään marxilaisten suorittama terroriteko ei suuntautunut juutalaisiin!* Juutalaiset punarintaman ylimpinä johtajina ja alamaailman rikolliset alempina johtajina kiihoittivat monet kunnollisetkin saksalaiset työmiehet toisia saksalaisia työläisiä vastaan.

Eikö valtaan nousseella Hitlerillä ollut oikeus häätää maasta tämä Saksan kansan vitsaukseksi muodostunut ihmisryhmä ja sulkea pahimmat terroristit keskitysleireihin. Kansan menestyksen ja onnen nimessä: *Oli!*



Eräs kansallissosialismin sadoista marttyyreistä: 9. 12. 28 Berlinissä murhattu kansallissosialisti Günther Scaffer.

Tätä kirjoitusta laadittaessa ei ole lainkaan käytetty apuna kommunistimellakoissa haavoittuneitten lukumäärää, ei niitä tappioita, joita yksityiset saksalaiset joutuivat kärsimään, eikä sitä tavatonta taloudellista katastroofia, johon maa oli syösty ennen kaikkea sisäisten levottomuuksien vuoksi.

Lisäksi huomattakoon, että suoritetut terroriteot eivät ole laskettavissa hillittömien joukkojen tiliin, vaan ovat ne kaikki suoritetut marxilaisten johdon määräyksestä ja sen organisoimina.

Tätä kirjoitusta laatiessaan oli toimituksen käytettävissä suuri määrä marxilaisten tihutöistä otettuja valokuvia, mutta emme halunneet niistä käyttää kuin muutaman, kaikkein „lievempiä", sillä monet niistä ovat hyväuskoiselle Suomen kansalle liian kaameata katseltavaa.

LIPULLE

Kirj. Baldur v. Schirach.
Suom. Paavo Susitaival.

**Sä olet kaunein maailman tunnuksista.
Ja voimamme, kun kamppailun me käymme.
Voi syntinenkin autuaana kuolla
Sun juurellas, sä uhrimielen merkki.**

**Ken puolestasi kaatui kunnialla,
hän liehunnassas elää ikuisesti.
Siks' olet yhdysside välillämme
ja tunnusvaate sankarpalvontamme.**

„Mutta Suomessahan ovat asiat hyvin ja laillisella kannalla. Meidän marxilaistemme, skandinaavisten marxilaisten, tiliin ei voi laskea tuonkaltaisia tekoja."

Kuinkahan on:

Kansamme on väkiluvultaan verrattomasti Saksan kansaa pienempi. Ja kuitenkin voidaan nimeltään luetella 30,000 miestä, jotka keväällä 1918 jäivät kuolleina lepäämään taistelupaikoille, ennenkuin marxilaisten valta musertui!

Ja voi olla, että Suomi saa kestää saman neljännesvuosisadan aikana toisenkin samanlaisen veljessodan!



Näin lannistettiin punainen terrori: Hyvin järjestetty SA-joukko marssii ohi raivoavien kommunistijoukkojen, joista eivät naiset ja lapsetkaan puuttuneet.

Taistelutovereille.

Veli!

Sinä olet astunut elämään sydän tulvillaan rakkautta, kauniita haaveita siitä, että sinä kerran päästessäsi miehen ikään, taistelet kaiken kauniin ja oikean puolesta. Jo silloin sinä näit unta kansasta, joka yksimielisenä ja oikeamielisenä eläisi onnellista elämäänsä, elämää, jossa lähimmäisenrakkaus lämmittäisi jokaista yksilöä, sulattaisi kaiken roudan ihmissydämistä.

Sinä uskoit ihmisten sydämen hyvyyteen, rehellisyyteen ja rakkauteen ja sille uskolle perustit sinä paljon unelmiasi.

— — —

Sinä vartuit, opit näkemään laajemmalle, ja sinun unelmasi linna sai kestää iskun iskun jälkeen. Näit ympärilläsi vihaa, raakuutta, itsekkyyttä, kurjuutta, vallan- ja rahanhimoa. Näit, että ihmiselämää ei hallinnutkaan rakkaus, vaan itsekkyys kaikessa raakuudessaan. Ehkä Sinä vielä silloinkin jaksoit uskoa, vaikka unelmasi olikin saanut vaikeita vaurioita. Ehkä sinä vielä silloinkin päätit tekeväsi kaikkesi herättääksesi ihmiset näkemään, että heidän onnensa on keskinäisessä rakkaudessa ja oikeamielisyydessä.

— — —

Aikoja kului, unelmiesi linna sai yhä vaikeampia vaurioita. Sinun oma uskosi alkoi horjua. Sinä näit ja kuulit ihmisten puhuvan aatteistaan, puolueistaan ja ylistävän niiden oikeutta ja hyvyyttä. Sinä lähdit niitä tutkimaan, etsimään niistä oikeata tietä elämällesi. — Sinusta oli tullut etsijä, oikean elämäntien etsijä. — Sinä lähdit toivorikkaana, — palasit toivottomampana kuin koskaan ennen. Olit tavannut siellä vain aatteen, joka oli täynnä itsekkyyttä, vallanhimoa ja sortamisenhalua. Sinä tajusit, että ne aatteet olivat tyhjiä todellisesta voimasta, ja että niiden voimana oli vain se, että ne olivat kannattajissaan herättäneet vallalle itsekkyyden himot kaikissa muodoissa sokaisten heidät kokonaan näkemästä oikeamielisyyttä ja rakkautta. Näit, että itsekkyyden peto asusti heidän keskellänsä maalattuna rakkauden ja oikeamielisyyden värein ja että useimmat — ehkä kaikki — palvelivat tuota petoa uskoen palvovansa rakkautta ja oikeamielisyyttä. Monet etsijät ovat kulkeneet näin, tähän asti, mutta monet heistäkin ovat olleet kykenemättömiä näkemään petoa oikeamielisyyden ja rakkauden kauniin vaipan alta, vaan sokaistuina jääneet sitä palvomaan. Voi heitä!

— — —

Olet vuosia kestänyt, toivonut, toivonut silloinkin, kun unelmiesi linnat ovat pirstaileina, kun toivottomuus on ollut sinut voittamaisillaan. Olet epätoivoisina hetkinäsi ajatellut: Turhaan minä taistelen, sillä ihmiset ovat petoja, jotka eivät siitä miksikään muutu. Parempi on heittäytyä saman virran vietäväksi, alkaa palvella samaa herraa, itsekkyyttä. — Olet ehkä näin tehnytkin. Olet elämän virrassa rentona kulkeutunut, nauttinut sen tarjoamista maljoista, juopunut, iloinnut sen tarjoamissa

Oliko „SINIMUSTAN" lakkautus laillinen?

Pitkällisen oikeudenkäynnin jälkeen lakkautti Helsingin raastuvanoikeuden yhdeksäs osasto SM-järjestön ja on tuomio yhä Turun hovioikeuden tarkistettavana. On ennenaikaista lausua mitään arveluita päätöksen laadusta ja turhaa kirjoittaa arvosteluja viranomaisten toiminnasta SM-järjestön lakkauttamisesta, sillä toivomme vielä, että tuon tuomion kausuu Turun hovioikeus vapauttamalla SM-järjestön.

Järjestön lakkauttamisen yhteydessä on kuitenkin sattunut eräitä muita viranomaisten toimenpiteitä, jotka joutuvat kovin omituiseen valoon niitä lähemmin tarkasteltaessa. Tarkoitamme kansallisen nuorison äänenkannattajan „Sinimustan" kohtaloa.

1936 keväällähän „Sinimusta" joutui eräänlaisten vainotoimenpiteitten uhriksi. Lehteä vastaan nostettiin syyte eräitten kirjoitusten johdosta ja vaadittiin sen lakkauttamista. 24. 2. 1936 antamallaan päätöksellä Porvoon raastuvanoikeus lakkautti „Sinimustan" 6 kuukauden ajaksi lykättyään jutun kahdesti. *Silloisella sisäministerillä ei kuitenkaan ollut aikaa odottaa tätä päätöstä, vaan antoi hän Porvoon poliisilaitokselle määräyksen takavarikoida „Sinimusta" ja huolehtia siitä, että lehteä ei enää julkaista.* Tätä käskyä totellen Porvoon poliisimestari *Blomquist* takavarikoi „Sinimustan" numero 2/—36. Takavarikon syyksi ilmoitettiin, että „lehti on lakkautetun SM-järjestön toiminnan välitön jatko".

Näin ei kuitenkaan ollut, *sillä „Sinimustaa" kustansi pastori Elias Simojoki henkilökohtaisesti,* eikä lehti ollut pennilläkään rahoittanut järjestön toimintaa. Tämä voidaan milloin tahansa todistaa.

Hallinnollinen toimenpide, jollaisena lehden takavarikkoa on pidettävä, on 14 vuorokauden kuluessa alistettava oikeusistuimen vhavistettavaksi. — *Mistä lienee johtunut, että „Sinimustan" takavarikkoa ei ole tähän päivään mennessä käsitelty missään tuomioistuimessa. Tai jos onkin käsitely, niin ei siitä ole annettu lehden vastaavalle toimittajalle eikä julkaisijalle minkäänlaista tietoa.* Nähdäksemme pitäisi heidän olla läsnä tällaisessä oikeuden istunnossa.

Lehteä lakkautettaessa ei siis ole noudatettu painovapauslain määräyksiä, vaan on niistä törkeällä tavalla poikettu.

Turun hovioikeus on Porvoon raastuvanoikeuden 24. 2. antaman lakkauttamispäätöksen, jolla ei ole mitään tekemistä sisäministerin määräämän hallinnollisella toimenpiteellä suoritetun takavarikon kanssa *kumonnut aiheettomana,* joten sen puolesta ei lehden ilmestymiselle ole mitään esteitä.

Mutta vaikka hallinnollista takavarikkoa ei oltukaan vahvistettu ja vaikka lehteä ei voitu eikä edes yritetty järjestöä vastaan nosteun syyejutun yhteydessä todistaa ja tuomita SM-järjestön työn jatkajaksi, on sitä yhä edelleenkin pidetty hallinnollisesti lakkautettuna, sillä sisäministerin Porvoon poliisilaitokselle antamaa määräystä ei ole kumotu. *Ainakaan lehden julkaisijalle ei sen kumoamisesta ole mitään tietoa.*

Koska lakkauttaminen tuotti lehden kustantajalle pastori Simojoelle suuria taloudellisia tappioita, aikoi hän jatkaa viime syksynä lehden julkaisemista ja teki sisäministeriöön valituksen laittoman lakkautettunapidin vuoksi ja tiedusteli, voika lehti nyt ilmestyä.

Tähän päivään mennessä ei sisäministeriö — valituksen teosta on jo kulunut yli puoli vuotta — ole antanut pastori Simojoelle minkäänlaista kirjallista vastausta.

Mitä tämä kaikki merkitsee? Kuka on sisäministeriölle antanut oikeuden pitää laittomin keinoin lakkautettuna jotain lehteä, jonka toimitustavoissa ei oikeusistuin ole löytänyt rikollista eikä tuomittavaa. Vai painaako isänmaallisen nuorisojärjestön lakkautus niin raskaana puoluemiestemme tuntoja, että heille muodostuu kiusalliseksi tämän järjestön nimeä kantavan lehden ilmestyminenkin? — Tämä tapahtuu samanaikaisesti ,kun EK:n kommunistien äänenkannattajaksi odistamat „tulenkantajat", „Soihtu" ja „Kirjallisuuslehti" saavat vapaasti

---

iloissa ja kuitenkaan et oli ollut onnellinen. Sinä olet havainnut, että etsijän tie on täynnä tuskia ja kärsimystä, mutta sillä tiellä on myös suurinta onnea: sydämen rauhaa ja rakkautta, ylitsevuotavaa rauhaa ja rakkautta. Sinut on vallannut hätä, olet tuntenut, että todellisen onnen voit saavuttaa vain taistelemalla, taistelemalla oikeamielisyyden ja rakkauden tiellä. Sinä olet ponnistellut päästäksesi jälleen sille tielle ja sinä olet saavuttanut sen tien tai — uupunut.

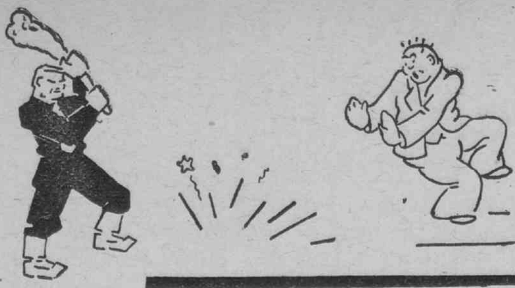
Veljet!

Te useat käytte tuota taistelua. Te olette ehkä päässeet tuolle tielle. Te olette saaneet havaita, että siellä kaaoksessa taistelee monia muitakin päästäkseen pois tuosta virrasta, lähteäkseen kulkemaan oikeuden ja totuuden tietä. Te olette epätoivoisina uskoneet, että vain te yksin taistelette, mutta olettekin yhtäkkiä havainneet, että samanlaisia taistelijoita onkin monia. Olette tulleet tietoisuuteen siitä, että kaikkialla Suomessa on etsijöitä, — taistelijoita, jotka käyvät ankaraa sotaa tuon elämän intohimojen virran viettelyksiä vastaan. Käyvät taistelua oman sielunsa puolesta, mutta heidän rakkautta ja oikeutta täynnä oleva sydämensä antaa heille voimaa taistella myös muidenkin kanssaihmistensä herättämisen ja pelastamisen puolesta.

Veljet! Taistelumme on äärettömän raskasta ja omine heikkoine voiminemme me olemme avuttomia. Vain Korkeimman avulla me kestämme ja jaksamme taistella ja voittaa.

Hänelle olkoon kiitos siitä, että me saamme astua tätä tietä, joka on niin raskas, mutta kuitenkin niin rakas ja sisäistä rauhaa antava.

Vilho Lautala.



Sinimustan sivalluksia

Motto: *„Poliittinen kiihoitus on kouluista lopetettava!"*

Kansallisuusaatteeseen innostunut koulupoika on puoluemiesten suurimpia kauhistuksia.

Maan kaikkivoipa sanomalehdistö on viime vuosina uhrannut kilometrimääriä petiittipalstaa todistaakseen, että kouluissa harrastetaan politiikkaa. „Koulujen työrauha on poissa", huutaa joku. „Opetuksen tulokset ovat heikentyneet", parkuu toinen. „Tunnit käytetään politiikkaan", valittaa kolmas. „Oppilaitokset ovat muodostuneet fascismin kehdoiksi", ärjäisee neljäs.

Valtakunnan parlamentissa tehdään päätös, että *rikollinen kiihoitus on koluista lopetettava.* Eduskunnan pöytäkirjat huokuvat syvää huolestumista nuorison kohtalosta. Kouluhallitus kieltää kiertokirjeessään politikoinnin maan oppilaitoksissa.

Mutta sanomalehdet eivät vaikene ja valtakunnan parlamentti päättää uudelleen lopettaa politikoinnin kouluista.

Kouluhallitus käskee rehtorit suorittamaan tutkimuksia. Rehtorit suorittavat tutkimuksia, etsivät politiikkaa kouluista. „Emme löydä", sanovat rehtorit ihmeissään.

Valtakunnan sanomalehdistö raivoaa edelleen. Valtakunnan parlamentti päättää vielä kerran lopettaa politikoinnin kouluista. Ja kouluhallitus kieltää syntymäpäivien vieton. Kansanedustaja Lohi lupaa antaa läksyjä. Hänestä voisi tulla hyvä opetusministeri.

Maassa vallitsee hyvä tahto. Sanomalehdistö on hiljaa, kansanedustajat hautovat kotiasunnoissaan liiasta laiskottelusta rasittuneita raajojaan ja paljosta puhumisesta jäykistyneitä leukojaan. Oppilaitoksissa vallitsee rauha ja rakkaus. Koulupoika ei politikoi.

Mutta maan hallitus, jolle on miekka annettu, että se ei sitä veltosti käyttäisi, näkee kauas ja oivaltaa vaaran. Se ottaa ohjelmaansa juhlallisen pykälän: *„Hallitus tulee huolehtimaan siitä, että rikollinen poliittinen kiihoitus oppilaitoksissa lopetetaan."*

Ja kuitenkin: *Suomen oppikouluissa ei ole harrastettu poliittista kiihoitusta!* Tuntien rauhaa ei ole häiritty, työteho ei ole huonontunut, vaan on koululaisten keskuudessa vallitseva henki päinvastoin huomattavasti vakavoitunut.

Koulun seinien ulkopuolella, omalla ajallaan ovat oppilaat osallistuneet kansalliseen ja isänmaalliseen taisteluun ja siihen on heillä eväämätön oikeus sekä suoranainen velvollisuuskin.

Ja jos tätä yritetään väkipakolla estää, on toki vielä eräs mahdollisuus jäljellä:

Viedä politiikka lopultakin kouluihin!

Ja sieltä sitä ei saa pois millään muulla tavalla, kuin sulkemalla muutamien kymmenien suomalaisten oppikoulujen ovet.

Sinimusta.

Isonkyrön nuorten laulu.

Kyrönjoen rantamilla aate vapaa valtikoi,
Kyrön peltoaukehilla viiman vinhat laulut soi.
Kansa laajan lakeuden orjana ei elää saa.
Voittolaulu vapauden aina täältä kajahtaa.
Kansa laajan lakeuden orjana ei elää saa,
voittolaulu vapauden viittoo tietä ajan uuden.

Tämä synnyinseutu meille perinnöksi kerran jää.
Äidit, isät, innoin teille kaikuu nuorten vala tää:
Konsanaan ei Kyrönmailla isännöitse vieras mies,
veriuhrein isäin lailla suojaamme sun, kotilies!
Konsanaan ei Kyrönmailla isännöitse vieras mies.
Seljin suorin isäin lailla seisoo nuoret Kyrön mailla.

Nuori lakeuden kansa puhtain mielin vannoo nyt:
Katkomahan ryssäin ansaa parvi tää on rientänyt.
Poijes vihan oppi täältä, poijes pyhän herjaus!
Punaiselta myrskysäältä turvatkaamme lakeus!
Poijes vihan oppi täältä, poijes pyhän herjaus.
Myrskyaallot pelloiltansa torjuu aina Kyrön kansa.

Joukko nuori, innoin laula, väsymättä iske, lyö,
kerran katkee konnain paula, kerran valkee Suomen yö.
Vielä veli veljen kättä kyynelsilmin puristaa.
Kerran mielet kaikkein täyttää sana pyhä: Isänmaa.
Vielä veli veljen kättä kyynelsilmin puristaa.
Kerran Suuren Suomen kansa laulaa riemulauluansa!

Luojan eteen nöyrtyneenä rukoilevi joukko tää:
Rauhan sekä sodan säänä aina turvaksemme jää!
Sanallasi, armollasi aina siunaa Kyrönmaa,
Herra, paimensauvallasi kaitse kallis Synnyinmaa!
Sanallasi, armollasi aina siunaa Kyrönmaa!
Herra, suojahasi saamme antaa armaan Synnyinmaamme.

Annikki Simojoki.

viikosta viikkoon vuodattaa bolshevistista myrkkyä kansamme suoniin.

— *Yhdymme niitten tuhansien kansalaisten mielipiteeseen, jotka vaativat, että „Sinimusta" on heti päästettävä pannastaan.*

KANSALLISTA NUORISOTOIMINTAA

Maakuntien nuorisopäivät.

ETELÄ-POHJANMAA:

Lapualla 4—5. 9.

IKL:n Etelä-Pohjanmaan piirin Nuoriso-osastot aloittavat syystoimintansa kokoontumalla yhteisille maakuntapäiville Lapualle 4—5 p:nä syyskuuta. Muilta paikkakunnilta saapuville on järjestetty majoituspaikaksi Lapuan Seurahuone. Osanottomaksu on 15:—.

Lauantaina, 4 p:nä, kokoontuvat osanottajat Seurahuoneelle, jossa alkaa yhteinen veljesilta klo 20.

Sunnuntaipäivän ohjelma aloitetaan klo 8, jolloin yliopp. E. Ervamaa pitää luennon aiheesta „Henkilökohtainen käännytystyö". Klo 9—10 on aamiainen, ja klo 10 marssivat osanottajat Lapuan kirkkoon jumalanpalvelukseen. Välittömästi jumalanpalveluksen jälkeen järjestyvät osastolaiset Lapuan sankaripatsaalle, jossa suoritetaan kunnianosoitus sankarivainajille. Sen jälkeen marssivat rivistöt takaisin Seurahuoneelle, missä nautitaan kirkkokahvit.

Luennot jatkuvat klo 13. Tällöin pitävät luentoja kapt. Vihantola aiheesta „Vapaamuurarius", ja toisen luennon ulkopoliittisista kysymyksistä, sekä Nuorisojaoston johtaja, lehtori Ala-Kulju aiheesta „Nuoriso-osastojen toimintamuodot ja -tavat".

Klo 16—17 on päivällinen ja tämän jälkeen vapaata klo 19:ään.

Klo 19 alkaa nuoriso-osastojen yhteisesti järjestämä taistelujuhla Lapuan Seurahuoneella. Juhlassa puhuvat rovasti Kares, lehtori Ala-Kulju ja yliopp. Ervamaa. Seinäjoen Nuoriso-osaston iskukuoro esittää reippaita taistelulauluja.

Muodostukoon tämä juhla lähtökohdaksi entistä ripeämmälle toiminnalle Etelä-Pohjanmaan Nuoriso-osastojen keskuudessa!

Pj.

HÄME:

Nokialla 11—12 9.

Sekä Etelä- että Pohjois-Hämeessä kansallismielinen nuoriso valmistautuu innolla tulevaa taistelukautta varten. Pohjois-Hämeeseenkin on osastoja perustettu viime viikkoina kymmenkunta ja on nyt kumpaankin maakuntaan luotu varma pohja tulevalle taistelulle nimenomaan siinä mielessä, että myös maakuntain nuoriso saataisiin mukaan.

Taistelukautensa viralliseksi avajaistilaisuudeksi muodostuu niitten piirien **yhteinen neuvottelukokous ja nuorisojuhla Nokialla syyskuun 11—12 päivinä.** Niitten suhteen on molemmissa piireissä ryhdytty tarmokkaisiin toimenpiteisiin. Ohjelmasta muodostuu monipuolinen ja tarkoitustaan vastaava. Molempina päivinä on yhteinen veljesilta ja sunnuntaina aamulla yhteinen neuvottelutilaisuus, jonka yhteydessä on nuoriso-osastojen toimintaa koskeva luentosarja. Niinikään osallistutaan jumalanpalvelukseen ja tehdään kunniakäynti vainajien leposijoille. Juhlien päätapahtumaksi muodostunee sunnuntaina klo 15 pidettävä suuri taistelujuhla, jossa puhuvat pastori E l i a s S i m o j o k i, SKA:n pääsihteeri Jukka K a v e h e i m o, kapteeni T. K o t i v i r t a ja toimittaja Viljo L i u s.

Osanotto tullee juhlille varsin runsaasti ja hyvällä syyllä voidaan olettaa, että niistä muodostuu Hämeen nuorison kansallisessa taistelussa merkkitapaus, jonka innoittamana voidaan katseet suunnata luottamuksella eteenpäin.

SATAKUNTA:

Paneliassa 4—5 9.

Ikaalisten nuorisopäivillä hyväksytyn ohjelman mukaisesti pitää Satakunnan kansallinen nuoriso kansallisia nuorisojuhlia kesä- ja syyskuussa. Tulevien syysjuhlien paikaksi on valittu P a n e l i a eikä Nakkila, kuten aikaisemmin on ilmoitettu. Näistä syysjuhlista odotetaan muodostuvan suurimmat tähänastisista Satakunnan kansallisen nuorison juhlista. Piirijohto on pitkin kesää tehnyt valmistuksia niitten suhteen ja on ohjelma miltein yksityiskohtia myöten valmiina Juhlapuhujiksi on saatu kansanedustaja, emäntä E. A l a-K u l j u, lääninrovasti K. R. K a r e s, kirkkoherra Antti P e r h e e n t u p a, toimittaja Viljo L i u s sekä oman maakunnan parhaat nuorisopuhujat. Kuten muillakin tähänastisilla juhlilla tulee näillekin runsaasti maakunnan ylioppilasjoukkoa. Ohjelmasuorituksia on annettu Rauman, Porin, Vammalan, Huittisten, Kiukaisten, Ikaalisten, Vampulan ja Ruosniemen nuorille. Juhlien yhteydessä kilpaillaan suunnistautumisessa (1x2 joukkue) piirijohdon lahjoittamasta komeasta kiertopalkinnosta. Erikoisuutena on niinikään mainittava **kommunistien ja marxilaisten tuhotöitä eri kansojen keskuudessa esitävä näyttely.** Paikallisosastojen on syytä jo ryhtyä toimenpiteisiin saadakseen paikkakunnaltaan mahdollisimman suuren osanottajajoukon juhlille, niinikään on suunnistautumisharjoituksia järjestettävä po:n joukkueelle.

Jyväskylän no. hyökkäysretkellä Viitasaarella.

Lauantaina elokuun 21 p:nä lähti kolmattakymmentä Jyväskylän nuoriso-osaston jäsentä hyökkäysretkelle Viitasaarelle. Perille ehdittiin illalla klo 10 maissa, joilloin pystytettiin leirinuotio Huopanan kylän erääseen luonnonkauniiseen saareen, jonne oli kyläläisiä keräätynyt runsaasti. Nuotiolla puhuivat taistelulaulujen lomassa Veli V a k k o l a ja V. L i u s.

Sunnuntaina aamulla osallistuivat retkeläiset jumalanpalvelukseen, jonka päätyttyä keräännyttiin kirkkokummulla lepäävien monien sankarivainajien leposijan ääreen, jossa puhein, lauluin ja kukkalaittein tervehdittiin isänmaan vapauden puolesta kaatuneita viitasaarelaisia. Tämän jälkeen juotiin kirkkokahvit kirkkoherra Jaakkolan luona.

Iltapäivä käytettiin juhlahuoneiston koristamiseen, lausuntakuoron ja näytelmän harjoittamiseen sekä uintiin ja lepoon.

Klo 20 alkoi nuorisojuhla Huopanan nuorisoseuran talolla. Yleisöä oli saapunut runsaasti. Ohjelma aloitettiin laulamalla yhteisesti "V a l a", jonka jälkeen retkeläisten lausuntakuoro esiintyi. Juhlien ensimmäisen puheen piti toimittaja Ossi V i r t a l a käsitellen nykyhetken poliittista tilannetta ja nuorison panosta kansallisessa taistelussa päätyen siihen vakaumukseen, että nykyhetken nuoriso samoin kuin jääkäriajankin nuoriso, tulee ratkaisevalla tavalla vaikuttamaan Isänmaamme asiain kulkuun. — Yhteisesti lauletun "Kytösavun" jälkeen nousi puhumaan toimittaja Viljo L i u s. Hän käsitteli sitä, miten paljon marxilaisuus on tullut kansoille maksamaan ja kehoitti kuulijoita tarkkaamaan ajan merkkiä ja uskomaan nuorison rehellistä vakuutusta kansallisen asian oikeudesta.

Nyt seuranneen väliajan jälkeen esittivät retkeläiset onnistuneesti vielä erään heimoaiheisen näytelmän. Tilaisuus päättyi "Luo lippujen-lauluun".

Kokonaisuudessaan oli jyväskyläläisten nuorten retki Viitasaarelle hyvin onnistunut ja valoi se uutta uskoa niin retkeläisiin itseensä, kuin paikkakuntalaisiinkin. — Jyväskylän nuoriso-osasto lausuu lehtemme kautta kiitoksensa Huopanan Po:n toimihenkilöille siitä uhrautuvasta työstä, jota he tekivät reken onnisumiseksi.

TYRVÄÄ:

Tyrvään kansallinen nuoriso järjesti t.k. 8 päivänä taistelujuhlan Vammalan Kaalisaareen yhdessä Huittisten nuoriso-po:n kanssa. Juhla, jonka korkeaa tunnelmaa tehosti saaren ihana kesäinen luonto, muodostui uudeksi voitoksi Tyrvään seudun kansalliselle nuorisolle. Väkeä saapui runsaasti lähipitäjistä ja eri puolilta Tyrväätä, yhteensä yli 400 henkeä.

Tyrvään sk.-soittokunnan op. O. Virkkalan johdolla esitettyä soittoa, piti puheen yliopp. U. N o k k a l a, joka aluksi kuvaili nykyhetkestä otetuin räikein esimerkein häväistystä ja painostusta, jota kansallinen nuoriso viime aikoina on saanut kokea. Kansallisen aatteen vastustajat ovat kuitenkin peijausriemussaan nauranut itsensä sokeiksi luullessaan, että kansallinen tuli nuorison sielusta on niin helposti sammutettavissa. Ahdistuksissa kirkastetuin asein on nuorison uskollisena aatteilleen marssittava eteenpäin.

"Valan" jälkeen esitti nti A. L i n d s t r ö m lausuntaa. Taistelulaulujen kaiuttua piti juhlapuheen emäntä E. A l a-K u l j u. Hän puhui aluksi kansamme poliittisesta sokeudesta, joka viimeksi on esiintynyt siinä, että monet ovat valmiit uskomaan marxilaisten äkkiä syntyneeseen puolustusystävällisyyteen. Kuvailtuaan IKL:n toimintaa hän lopuksi omisti sytyttävän sanansa nuorille. **Nuorison on puhtain sydämin, Jumalaan luottaen käytävä taistelun tietä täyttääkseen ne kansalliset toiveet, joita vanhempi väki sille asettaa.**

Väliajalla suoritettiin mielenkiintoinen viestinjuoksu 4x100 m. Tyrvään ja Huittisten nuoriso-po:oitten välillä. Tyrvää voitti.

Torvisoiton jälkeen esitti nti J o k i n e n Huittisista kertomuksen. Tämän jälkeen puhui op. S y y n i m a a Huittisista. Viitattuaan vastuksiin, joita kansallinen taistelu koki sortopäivien aikaan, hän puhui esteistä, joita nykyään tehdään kansallisen nuorison tielle sen tuhoamiseksi. Vanhemman väen on rukoiltava taistelevan nuorison puolesta ja nuorison on rakkauden voimalla vietävä aatteen lippu eteenpäin.

Juhlan lopettajaissanat lausui IKL:n Satakunnan piirin edustaja op. A a r n i o. Lopuksi laulettiin "Maamme".

— — —

Yleisö kuunteli lämminneenä kaikkia esityksiä ja palkitsi ne vilkkain suosionosoituksin. Tyrvään kansallinen nuoriso oli saanut uuden voiton.

Luo lippujen!

Kansallinen taistelulehti.

Vastaava toimittaja:
Viljo Lius.

Julkaisija:
Nuorisolehti Oy.

Toimisto:
Helsinki, Mikonkatu 15. A.
Avoinna 9—17.

Puhelimet:

Toimitus **20306**
Konttori **35316**

Asiamiehiksi haluavat ilmoittakoot nimensä ja osoitteensa lehden konttoriin.

IRLANTI VAPAAKSI!

Kirj. Chr A. R. Christensen

(„Maailman tapahtumat eilen ja tänään")

„Irlanti on ollut se dominio, jonka kanssa Englanti on saanut eniten kamppailla. Mitkään rauhanteot ja sopimukset eivät näet ole voineet poistaa sitä tosiasiaa, että britit ovat täällä tekemisissä vieraan rodun ja vieraan uskonnon sekä nationalismin kanssa, joka vaatii hyvitystä 700-vuotisen sorron vääryyksistä. Ensi vuosina kansalaissodan jälkeen asiat luistivat kuitenkin jotenkuten. Irlannin vapaavaltion asioitten johto oli *William Cosgrave,* konservatiivisen Sinn Fein-miehen käsissä ja maan talouselämässä tapahtui jatkuvaa nousua. Teollistuminen ja sähköistyminen kehittyi, ja aivan erikoista painoa pantiin itsenäisen irlantilaisen talonpoikaisluokan luomiseen. Englantilaisten tilanomistajain maat ostettiin ja maksuksi niistä annettiin korollisia obligatioia, jotka Englannin hallitus takasi, mutta monet irlantilaiset pitivät vääryytenä noitten obligatioitten vuotuisten korkojen sekä kuoletusten suoritusta. Maahan oli kerran ryöstetty irlantilaisilta itseltään.

Muitakin hankauksien aiheita oli olemassa, ja tyytymättömyys kyti koko ajan pinnan alla niin hyvin kansallisena kuin yhteiskunnallisenakin. Sen puhetorvena oli ennen kaikkea *de Valeran* tasavaltalainen puolue. Hän vaati maalle täydellistä riippumattomuutta Englannista, tasavaltalaista hallitusmuotoa eikä osallistunut vapaavaltion parlamentin, Dail Eirannin, työhön, koska hän ei tahtonut vannoa uskollisuudenvalaa Englannin kuninkaalle. Vuoden 1927 vaaleissa de Valeran tasavaltalaiset saivat miltei yhtä vahvan edustuksen kuin Cosgraven puolue, ja de Valera näki ajan tulleen reaalipolitiikan toteuttamiseksi. Hän saapui nyt kannattajineen parlamenttiin, turvasi radikaalisella sosiaalipolitiikallaan itselleen työväenpuolueen tuen ja alkoi täydellä voimalla ajaa suunnitelmiaan. Ennen kaikkea oli lakkautettava maakorkojen suoritus Englannille, ja siihen uhratut varat oli käytettävä Irlannin maatalouden tukemiseksi. Tällä perusteella hän sai *vuoden 1932 vaalivoittonsa.* Hänen puolueensa Finna Fail sai 72 paikkaa, Cosgraven puolue 56, kun taas riippumattomia oli 17 ja työväenpuolueella 7 miestä. Täten de Valera oli saanut vallan käsiinsä, ja maaliskuun 9 p:nä hän muodosti hallituksen. Hän kieltäytyi vannomasta uskollisuudenvalaa kuninkaalle, pakotti kenraalikuvernöörin eroamaan ja asetti hänen sijaansa erään entisen maakauppiaan. Kesäkuussa 1932 hän sitten lopetti maakorkojen suorituksen Englannille. Kysymyksessä oli 5 miljoonan summa, ja selkkaus kärjistyi.

Irlannin vapaavaltio joutui Englannin kanssa suoranaiseen *kauppasotaan.* Rahoja hankkiakseen vuosisuorituksiin valtion takaamien maaobligatioitten omistajille Englanti määräsi irlantilaisille tavaroille arvotullin, ensin 20 prosentin, myöhemmin 40 prosentin, vieläpä eräissä tapauksissa aina 100 prosenttiin asti. Nyt de Valera vastasi määräämällä vastaavat tullit englantilaisille tuotteille, ja noitten kahden naapurivaltion kauppavaihto väheni pelottavasti. Irlanti ei myöskään osallistunut Ottawan sopimuksiin. Tämä taloussota merkitsi kovaa koetusta Irlannin taloudelle, joka menetti suuret, aivan oven edessä olevat brittiläiset markkinansa, mutta de Valera koetti torjua vaikeuksia harjoittamalla pitkälle menevää omavairaisuuspolitiikkaa. Niinpä ryhdyttiin edistämään sokerin ja tupakan viljelystä, perustettiin sementti- ja paperitehtaita, ja Irlannissa toimivia brittiläisiä yrityksiä veroitettiin niin ankarasti, että niiden täytyi lopettaa toimintansa. V. 1935 solmittiin uusi kauppasopimus, joka hieman hillitsi tuota taloussotatilaa, mutta poliitisesti on jännitys jatkunut edelleen. Siitä on todistuksena m.m. Irlannin virallisen edustuksen mielenosoituksellinen poisjääminen Lontoon hopeariemujuhlista toukokuussa 1935, samoin de Valeran parlamentille esittämä uusi valtiosäännön muutos, kun kuningas Edvard VIII erosi valtaistuinkriisin johdosta vuoden 1936 lopulla.

Kysymyksessähän oli taas yritys höllentää Irlantia brittiläisen imperiumiin vielä liittäviä siteitä poistamalla kruununkin edustus ja uskollisuudenvala, niin että Irlanti jäisi imperiumin yhteyteen vain jollain tavoin ulkopoliittisesti. Tämä uusi valtiosääntö oli hätäisesti laadittu yritys ratkaista vaikea pulma ja sisälsi monia ristiriitaisuuksia ja epäselvyyksiä, niin että Irlannin vapaavaltion suhde Englantiin täten muuttui vielä entistä epämääräisemmäksi. Varmaa joka tapauksessa on, että de Valera, joka v. 1933 sai puolueelleen ehdottoman enemmistön parlamentissa, pitää kiinni Irlannin ehdottomasta itsenäisyyden vaatimuksista, vaikka hän tarkoituksenmukaisuussyistä ei tahdokaan katkaista kaikkia siteitä imperiumiin. Onpa hän ehdottanut, että koko kiista siirrettäisiin Haagin tuomioistuimeen, mutta Englanti ei tahtonut siihen suostua, koska kysymyksessä on imperiumin sisäinen asia. Probleemi olisi helpompi selvittää, jos kyseissä olisi joku kaukaisempi dominio kuin Irlanti, mutta Irlannin asema aivan Suur-Britannian läntisellä äärellä on sekä poliittisesti että strategisesti niin tärkeä, ettei Englanti voi suostua myönnytyksiin. Irlannin kysymys pysyy täten edelleenkin brittiläisen kansanyhteyden ehkä kaikkein arimpana kohtana."



Metsäsissi Hannu Aapranpoika

Kertomus Roth'in ja Spoof'in päiviltä

(Jatk.)

Kirj. *Heikki Asunta.*

Nyt koitti Huopioniemen ja Ruokoskylän miehille riemun hetki. Kaikki kolme kuormaa olivat täynnä saappaita, erinomaisia pikisaumaisia, joita talonpoikaismiehet olvat tottuneet käyttämään vain kirkkomatkoillansa, ja Roth jakoi kuormat kristillisesti, niin että kukin sai kaksi sopivaa paria osakseen. Virsut sinkoilivat vallattomassa kaaressa männikköön, ja tuokiossa muuttui miesten ulkonäkö huomattavasti sotilaallisemmaksi. Kantapäät iskivät yhteen juhlallisin paukahduksin, ja nuorimmat joukosta opettelivat toden teolla „hunöörin" tekoa.

Mutta lisääntynyt vankijoukko tuotti tosi huolta johtajille. Kauan neuvottelivat keskenään Roth, Spoof ja Kortman, joita Manuel kävi omin lupinsa opastamassa, kehoittaen heitä muitta mutkitta upottamaan koko roikan suohon. Manuel sai kuitenkin äkkilähdön vertaistensa tykö, missä hän hetken piti äkämystynyttä pakinaa maailman pahuudesta, mutta tulokseen tulematta päätti johtajakolmikko sittenkin neuvottelunsa. Miehiä ei totisesti ollut liikaa. Vankien vartiointi vaati paljon kallista voimaa, eikä heidän vapauttamisensakaan saattanut tulla kysymykseen. Olivathan ryssät saaneet avoimin silmin nähdä, millainen tuo maineeseen nouseva sissijoukko todellisuudessa oli, ja sitä ei saanut tapahtua, ei missään nimessä.

Iso Honko se lopuksi esitti Rothille Minkkisen ehdotuksen: Enonlahdessa, liki Ruhalaa oli pieni, kallioinen saari suojatussa lahden poukamassa. Vesi oli syvää sen vaiheilla, niin ettei vartiostoon tarvittu montakaan miestä. Viisi riitti mainiosti, kunhan vaan muonaa varattiin tarpeeksi mukaan niin vartioille kuin vangeillekin.

Ehdotus hyväksyttiin heti, ja pian souti neljä venettä länttä kohti, suojattu Soukonsaari päämääränä. Vartijoiksi oli valittu viisi pienikokoisinta ja heikointa miestä. Mutta heidän johtajakseen pantiin Manuel. Äänekkäistä ja suurieleisistä vastalauseista huolimatta.

„VANKILANJOHTAJA" MANUEL.

Airot upposivat tyyneen veteen tasaisessa tahdissa. Vangit olivat vaiti, vaiti vartijatkin. Vain Manuel oli äänessä. Oikeastaan ei hänkään enää metelöinyt, hän vain sihisi, sihisi kuin piikkisika, jonka kunnia on joutunut arvostelun alaiseksi. Vasta kun Soukonsaaren jylhämuotoinen ranta oli saavutettu, päästi hän äänekkään vihellyksen, jonka oli määrä merkitä, kuinka vähän hän itse asiassa välitti siitä, mikä kohtalo hänen osaksensa oli tullut.

Mutta kun hän hetken oli lähemmin saarta tarkastellut, saattoivat toverit nähdä oudon kirkastuksen hänen kasvoillaan. Mustat silmäterät välkähtelivät jo melkoisesti leppeämmin ja suu hymyili arvoituksellista hymyä. Toverit katselivat hänen elehtimistään puoliksi ihmeissään, puoliksi huvitettuina, mutta kun joku tuhmuudessaan teki kysymyksen, joka Manuelista tuntui liiaksi tunkeilevalta, sanoi hän muitta mutkitta: vait! ja vetäytyi jälleen synkkämielisen naamionsa taakse.

Manuel oli tehnyt keksinnön. Tuskin oli seuraava aamu noussut, kun hän mahtavasti komensi joka ainoan ryssän ilkosilleen ja käski heidän mennä veteen. Kävi ilmi, ettei kenelläkään ollut siihen halua, vaikka salmi, joka erotti saarta mantereesta oli matala, tuskin kuudenkaan kyynärän syvyinen, ja leveydeltään vajaan kivenheiton verran. Ryssät pomiloivat innokkaasti ja pyrkivät syleilemään Manuelin polvia, mutta mikään ei aut-

tanut, komennus toistettiin jälleen, entistä vaateliaammassa sävyssä. Viimein uskaltautui eräs, komeakaluunainen luutnantti, kainaloitaan myöten oudon elementin armoille. Mutta sitä pitemmälle ei hänenkään sisunsa riittänyt; kaikkien pyhimysten nimessä pyysi hän jälleen päästä kuiville. Eikä Manuelilla enää ollutkaan mitään sitä vastaan. Hän oli saanut selvyyden siitä, etteivät vangit tarvinneet vartijoita, ja sillä hyvä.

Pian huomattiin, mikä Manuel oikeastaan oli miehiään. Nyt hän vuorostaan antoi käskyn omilleen astua heti veneille ja jättää ryssät oman onnensa nojaan. Tappelu, selitti hän, oli paljon tärkeämpää kuin vankien vartiointi; Roth tarvitsi kyllä miehensä Ruhalassa.

Nuoret miehet, jotka olivat asiassa Manuelin kanssa jakamattomasti yhtä mieltä, olivat heti valmiit tuumaan, ja heihin liittyi pienen keskustelun jälkeen suurin osa vanhemmistakin. Veneille alettiin vetäytyä vähin erin, huomaamatta lainkaan, että ryssät seurasivat terävin silmin suomalaisten eleilyä ja neuvonpitoa. Näytti jo siltä, että vangit saivat kuin saivatkin jäädä saarelle omiin hoteisiinsa, kunnes Sappisalon vanha Mooses, tuuheapartainen, pieni äijänkäpy, avasi suunsa ja sanoi painavat sanansa:

„Hulluja te olette kaikki tyyni! Elleivät ryssät nyt osaisikaan uida omin nokkinsa mantereen puolelle, on heillä toki yllin kyllin puuta turvaksensa. Ei yhtään miestä veneeseen, sanon minä, taikka piru teidät periköön."

Sappisalon äijän sanat eivät kuitenkaan kauaksikaan kantaneet. Joku vanhemmista miehistä tosin älysi heti, ettei hänen puheessaan ollut korjaamisen varaa, mutta nuorempiin oli taistelunhalu jo auttamattomasti iskeytynyt. Pian etenivät veneet länttä kohden, ja vankijoukon vartijoiksi jäi saarelle vain kolme ikäkulua vanhusta, jotka eivät suostuneet matkaan, eivät millään ehdolla.

Kun venekunta ehti Kautunselän kuuluville, näkivät soutajat, että Ruhalassa oli jotakin toimitettu. Pitkä vuolteensilta hulmusi täysissä liekeissä, ja kappale tietä oli taas Rajevskin kuormastolta tukossa.

Mutta kun Manuel oli ylpeänä keksinnöstään, rintaansa röyhistellen astunut Rothin eteen ja tehnyt ilmoituksensa, sai hän osakseen kaikkea muuta kuin kiitosta. Kirveltävä tillikka läjähti hänen korvalleen ja sitä seuranneesta sanatulvasta käsitti Manuel parka vain kaksi lempinimeä: aasi ja tomppeli.

Pian lähti pari venettä Kautun rannasta jälleen Soukonsaarta kohti. Toisen perämiehenä oli itse Kortman, joka kuului sadattelevan taukoamatta. Oli turhaa, sanoi hän, että soutaa saarelle. Olihan selvää, etteivät vangit olleet kauankaan siekailleet tehdessään selvää kolmesta avuttomasta vanhuksesta, olkoon, että näillä olikin muskettinsa. Kolme ruumista saarelta löydettäisiin, siinä kaikki.

Ja kun päämäärä sitten tunnin, parin kuluttua oli lähettyvillä, nähtiin, ettei Kortmanin ennustus ollut niinkään kaukana totuudesta. Jo kauaksi selälle kuului saarelta kajea melu, jolle tuntui antavan täyttä pontta Sappisalon äijän järeä ääni. Mutta kun veneet, soutajien ponnisteltua yli voimiensa, saapuivat saaren liepeille, vaikeni melu vähitellen. Miesten astuessa maihin näkivät he ukkojen seisovan lähellä rantapiitä pyssyt tanassa, jäsentään järkähyttämättä. Mutta ylhäällä puissa istui koko ryssälauma sydän läpättäen ja killistellen maailmaa hämmästyksestä ja kauhusta laajennein silmäterin.

(Jatk. seur. n:ssa.)

Sisällysluettelo:

Lehtemme

seuraava numero omistetaan Eestin vapaussotureille ja Artur Sirkin muistolle.

Laatokan-Karjalan piirin nuorisokurssi Sortavalassa

Nuoriso valvoo. Sen täytyy valvoa, sillä näyttää siltä, että monet kansallisen taistelurintaman eturivin miehetkin nukkuu. Nuoriso, joka kaikkensa uhraten on lähtenyt tähän taisteluun, ei salli itselleen hetkenkään nukkumisaikaa. nukkuvat. Nuoriso, joka kaikkensa uhrayllättää, mutta niin ei käy sille nuorelle vartioväelle, jonka edustajat olivat äskettäin kokoontuneet Sortavalaan yhteiseen syystaistelukauden alkamistilaisuuteen. Jo lauantaina elok. 21 p:nä kokoontui Karjalan Karhuun lähes 30 kansallisen nuorison parhaimmistoon kuuluvaa nuorta taistelijaa, jotka kurssien päivystäjä oli koonnut kahteen ryhdikkääseen riviin Karjalan Karhun pihamaalle ja tasan klo 18 ilmoitti joukon kurssin nuorelle johtajalle, joka otti kurssin heti johtoonsa. Klo 18 alkoi kurssi neuvottelutilaisuudella, jossa pohdittiin tulevia taistelutehtäviä ja samalla pätäettiin yksimielisesti perustaa Laatokan-Karjalassa toimiville nuoriso-osastoille oma piiri. Välittömästi tämän jälkeen alkoi kurssin ensimmäinen veljesilta, joka tilaisuus käytettiin suurelta osaltaan uusien taistelulaulujen oppimiseen.

Sunnuntaina, joka valkeni kauniina ja aurinkoisena, oli kurssi jo varhain liikkeellä ja suuntasi kulkunsa Sortavalan vanhalle hautausmaalle, jossa tehtiin kunniakäynti sankarihaudalle. Täällä puhui kurssin vääpeli vakavia sanoja ja erikoisesti hän puhui siitä, että se on tämä uusi nuoriso, tämä sinimusta nuoriso, joka on velvollinen jatkamaan näiden sankarivainajain keskenjäänyttä työtä. Ja hän jatkoi: „Veljet, vannokaa tällä paikalla, että *ette koskaan* luovu siitä taistelusta, jonka olette alkaneet ja jonka taistelurintaman kärkipartiona te tänään olette tänne tulleet saamaan uutta voimaa ja rohkeutta kestääksenne loppuun asti tulevissa kovissa kamppailuissa.” Sankarihaudalta mentiin suoraan Sortavalan kirkkoon, jossa oltiin mukana maaseurakunnan jumalanpalveluksessa. Noin klo 12 palattiin kirkosta, jonka jälkeen oli ruokailu. Klo 13 alkoivat luennot, joita piti SKA:n pääsiht. *J. Kaveheimo.* Jo heti alusta alkaen seurasivat kurssilaiset suurella mielenkiinnolla pääsiht. Kaveheimon esityksiä ja molemminpuolinen yhteisymmärrys oli koko ajan hyvä. Klo 19 alkoi sitten veljesilta, jossa ensimmäiseksi puhui nuori palavasieluinen nuorukainen. Hän puhui siitä, kuinka velvoittava on se taistelu, jonka olemme alkaneet ja jonka vain nuoriso voi viedä lopulliseen voittoon. Välillä laulettiin MR-marssi, jonka jälkeen *A. Ahola* puhui. Vielä puhui *J. Kaveheimo* Karjalan kysymyksestä, jonka jälkeen laulettiin AKS:n marssi. *Pij. E. Pohjala* selosti Mussolinin viime puhetta. Lopuksi puhui kurssin johtaja kiittäen luennoitsijaa ja kurssilaisia hyvästä yhteistyöstä. Kurssit ja veljesilta päättyivät veljespiiriin ja iltarukoukseen.

ROVANIEMI.

IKL:n Rovaniemen nuoriso-osasto, joka jo viime talvena hankki itselleen pienen huoneen, jonka avulla toimintaa huomatavasti vahvistettiin, on nyt kesän levon jälkeen jälleen valmiina aloittamaan taistelun kansallisen ajatustavan voittoonviemiseksi Perä-Pohjolassakin.

Viime talven kokemuksista rikastuneena, on nuoriso-osastomme kesän aikana hankkinut itselleen isomman huoneuston, kiitos paikkakunnan kansanliikkeen jäsenten uhrautuvaisuuden.

Toivomme että kansanliikkeen väki antaa tukea nuorisonsa vaikealle taistelulle täällä „pimeässä Pohjolassa” saapumalla mieslukuisena tutustumaan kerhoon. Huoneusto on auki joka sunnuntai klo 19—21.

Tulkoon kerhosta jokaisen „iikollin” sunnuntai-iltainen kokoontumispaikka pimeinä talvi-iltoina.

Nuoriso-osaston hartaana toivona on, että ne uhraukset, jotka nyt ja tulevanakin talvena kerhon hyväksi uhrataan, eivät olisi turhia vaan että sekin olisi omalta osaltaan viemässä suurta asiaamme eteenpäin Rovaniemellä ja koko Pohjolan piirissä.

Seinäjoki 1937. Lakeuden Kirjapaino.